

РЕШЕНИЕ

№ 19486

гр. София, 19.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 27.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **4192** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Г. В. П., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], обл. П., [улица], подадена чрез адв. М. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2479561 от 19.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) – „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че не е бил уведомен за служебно прекратената регистрация на прикаченото ремарке, както и че собственикът на ремаркетото също не е бил надлежно уведомен за прекратяването на регистрацията по чл. 143, ал. 10 ЗДвП. Позовава се на Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023 г. по тълк. дело № 3/2022 г. на ОСС от НК на ВКС и I и II колегия на ВАС. Сочи, че след извършената проверка впоследствие е била сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ за ремаркетото, поради което основанията за прилагане на мярката е отпаднало. Поддържа, че мярката е приложена формално, без индивидуална преценка на конкретните факти и в противоречие с целта на закона.

Прави искане оспорената заповед да бъде отменена. Претендира разноси въз основа на представен списък. Жалбоподателят се представлява от адв. М. П., Софийска адвокатска колегия. Ответникът – младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не изразява становище по жалбата. С придружителното писмо по изпращане на административната преписка

е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди доводите на страните, събраните по делото доказателства и като извърши служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

На 19.03.2026 г., около 02:00 ч., в [населено място], по Околовръстен път, с посока на движение от [населено място] към [населено място], жалбоподателят е управлявал собствен товарен автомобил „М. С.“ с рег. [рег.номер на МПС], с прикачено към него ремарке за товарен автомобил (платформа) с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Х. И. Х.. При извършената проверка служителите на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР са установили, че прикаченото ремарке е със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП, считано от 10.02.2026 г. За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 5129213, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

На 19.03.2026 г. е издадена и оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № GRAM-2479561, с която на жалбоподателя е приложена мярка по чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

По делото е приложена застрахователна полица № BG/11/126001069158 към ЗАД „Армеец“ за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за процесното ремарке с рег. [рег.номер на МПС], сключена на 26.03.2026 г., със срок на покритие до 25.03.2027 г.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР са определени службите за контрол по ЗДвП. С т. 1.3 от същата областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по Закона за движението по пътищата.

На основание законовата делегация по чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, б. а) и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ към районните управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от В. И. М., който съгласно съдържанието на самата заповед за прилагане на ПАМ и приложените по административната преписка доказателства заема длъжността младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност попада в кръга на оправомощените със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. длъжностни лица, поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Оспорената заповед е издадена в писмена форма и съдържа индивидуализация на административния орган, адресата, фактическите основания, правното основание и

разпоредената принудителна административна мярка, поради което формално отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 АПК.

Спорът по делото се концентрира върху това дали при издаването на заповедта са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката, дали административният орган е извършил необходимата преценка на всички относими факти и дали приложената административна принуда съответства на целта на закона.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП е предвидено за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по закона, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява МПС, като за нарушенията по чл. 175, ал. 3 ЗДвП срокът на мярката е до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Съгласно чл. 175, ал. 3 ЗДвП се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. В процесния случай административният орган е приел, че жалбоподателят е осъществил нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, тъй като е теглил ремарке с рег. [рег.номер на МПС], чиято регистрация е била служебно прекратена по чл. 143, ал. 10 ЗДвП поради липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“.

От приложената по делото справка от АИС-КАТ „Регистрация“ се установява, че регистрацията на ремаркетото е била служебно прекратена на 10.02.2026 г. по реда на чл. 143, ал. 10 ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд. По делото обаче са представени и доказателства, че на 26.03.2026 г. за същото ремарке е сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ със срок на действие до 25.03.2027 г.

Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не представляват административно наказание, а средство за предотвратяване и преустановяване на нарушенията и за осигуряване безопасността на движението. Именно поради това административният орган е длъжен при издаването на заповедта да извърши самостоятелна и мотивирана преценка относно необходимостта от административна принуда към конкретния момент, като обсъди всички относими факти и обстоятелства.

В случая оспорената заповед съдържа единствено възпроизвеждане на констатациите от АУАН, без какъвто и да е анализ относно конкретната необходимост от прилагане на мярката и без обсъждане на релевантните данни относно причината за служебното прекратяване на регистрацията и възможността тя да бъде отстранена. Административният орган не е изложил мотиви защо при конкретните факти временното отнемане на СУМПС е необходимо за постигане целите на закона и по какъв начин продължава да съществува опасност за обществените отношения, защитавани от ЗДвП.

В тази връзка следва да бъде съобразена и актуалната практика на Върховния административен съд, съгласно която при преценката за законосъобразност на принудителните административни мерки съдът следва да отчете не само формалното наличие на законовите предпоставки, но и дали при конкретните факти административната принуда действително реализира преследваната от закона цел. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. д. № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. д. № 1267/2026 г., Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. д. № 979/2026 г. на ВАС и др., в които се приема, че когато към момента на съдебния контрол противоправното състояние е преустановено и защитимата от закона цел е вече постигната,

продължаващото действие на административната принуда следва да бъде преценявано с оглед принципа на съразмерност и конкретната фактическа ситуация, а не формално и механично.

В разглеждания случай причината за служебното прекратяване на регистрацията е била липсата на валидна застраховка „Гражданска отговорност“, като впоследствие такава е била сключена. При тези данни към момента на съдебния контрол противоправното състояние е вече преустановено, което е относимо към преценката дали продължаващото действие на административната принуда съответства на целта на закона и на принципа на съразмерност. В случая продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ при тези обстоятелства не изпълнява превантивна или преустановителна функция, а фактически придобива санкционен характер, което е несъвместимо с правната природа на принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП.

При тази фактическа обстановка следва да бъде съобразен и принципът на съразмерност по чл. 6 АПК, съгласно който административните актове следва да ограничават правата и законните интереси на гражданите само доколкото това е необходимо за постигане на целта, за която са издадени. В конкретния случай противоправното състояние е преустановено, поради което продължаващото действие на мярката води до ограничаване на правата на жалбоподателя без да е налице реална необходимост от административна принуда.

С оглед изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени сторените по делото разноски в общ размер на 517,11 евро, от които 5,11 евро държавна такса и 512 евро адвокатско възнаграждение. Възражението за прекомерност е неоснователно. Същото е бланкетно и не съдържа конкретни съображения относно фактическата и правна сложност на делото, поради което не обосновава намаляване на претендираното възнаграждение.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GРАМ-2479561 от 19.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], да заплати на Г. В. П., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], обл. П., [улица], разноски по делото в размер на 517,11 евро (петстотин и седемнадесет евро и единадесет евроцента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: